

може — това бѣ неговото призвание, източникъ на неземна наслада, — неговата най-характерна черта. Несъкрушимъ винаги по нравствена сила, енергия и умствена бодрость, съ рѣдъкъ душевенъ аристократизъмъ, благъ по душа и възвишънъ по сърдце, той понасяше съ една истинска христианска твърдостъ, търпѣне и себеотричане, всички неволи и горчевини, съ които така щедро бѣ отрупана старческата му глава ... Каквito болки и да прѣживѣваше, той никога не ги исказваше, а ги таеше дълбоко въ душата си, за да не нажали домашнитъ си, за да не огорчи никого ... И когато почувствува, че наближава трагичниятъ край, че настѫпватъ послѣднитъ му минути, той позова съпругата и чадата си, даде имъ своята послѣдня благословия, и, слѣдъ тиха агония, издѣхна, се тъй спокоење и усмихнатъ, каквъто си биваше винаги като — че ли той човѣкъ бѣ се тъй честитъ прѣзъ цѣлия си животъ ... И послѣднитъ му думи бѣха; „Обичайте се ... Богъ да ви надари единъ по-честитъ животъ отъ мене ... Жално ми е, че не мога да поживѣя, за да се порадвамъ поне още малко на нашата хубава България“ ...

* * *

Василь Д. Стояновъ отлетѣ, но неговиятъ свѣтълъ духъ и завѣти вѣчно ще прѣбаждватъ въ сърдцето на българския народъ. Защото, излѣзълъ и израсълъ посрѣдъ народа, той посвѣти цѣлъ животъ въ служене и въ възвишена прѣданностъ на отечеството, като даде примѣри и висока поука за горещо, беззавѣтно родолюбие и завѣща на грядущите поколѣния най-върховнитѣ свѣтли полети и идеали на българското племе. И затова него оплака цѣла България, цѣлата наша интелигенция а най-вече — жеравненци, както въ неговото лице, загубиха единъ достоенъ съгражданинъ и рѣдъкъ благодѣтель и духовенъ баща.

И ще дойде, може би, денъ, — при по-спокойни врѣмена, нрави и условия. — когато признателното гражданство ще даде единъ реаленъ изразъ на почитъ и топла благодарностъ къмъ памѧтта и заслугите на свѣтлата и кристална фигура на пламенния народенъ труженикъ.

Поклонъ прѣдъ памѧтта и идеалния ликъ на великия български родолюбецъ.

София, 4. VII, 920.

Димитръ Василевъ.